

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 552/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Tomáš Kameneč, s. r. o., Špitálska 43, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Tomáš Kameneč, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžf 42/2014 z 10. marca 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžf 42/2014 z 10. marca 2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Daňový úrad Bratislava VI (ďalej len „daňový úrad“) platobným výmerom č. 801/230/38972/11/PolG z 24. mája 2011 určil sťažovateľovi rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2002 vo výške 36 233,41 €. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu odvolanie, ktoré Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) zamietlo.

Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu finančného riaditeľstva žalobu. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4 S 18/2012-62 z 28. februára 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený. Najvyšší súd sa podľa neho nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa o existencii predaja skladových zásob, dôveryhodnosti predložených čestných vyhlásení a o hodnote tovaru. Vzhľadom na to, že samotné konanie vo veci začalo podaním žaloby na krajskom súde v roku 2006, možno podľa sťažovateľa najvyššiemu súdu vyčítať aj zbytočné prietahy spôsobené v tomto konaní.

Pokiaľ ide o existenciu predaja skladových zásob, podľa názoru sťažovateľa správne orgány postupovali v rozpore s § 29 ods. 9 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“). Sťažovateľ uvádza, že *„správny orgán prvého stupňa neprihliadol na faktúru č. 01/02 zo dňa 26. 08. 2002 a faktúru č. 02/02 zo dňa 30. 09. 2002 ako na doklady preukazujúce práve predaj tovarových zásob*

za uvedenú sumu, a to bez toho, aby sa vysporiadal s argumentom, že kupujúci by mohol nákup tovaru poprieť nepravdivo“. Ďalej uvádza, že „neprihliadnutie na príslušné daňové doklady o predaji na neexistujúcu osobu by v danom prípade... malo znamenať, že správny orgán druhého stupňa neprihliadne nielen na výšku príjmu uvedeného na danom doklade, ale že neprihliadne ani na samotný predaj, a ani na predpoklad, že došlo k nejakému predaju“.

Čo sa týka dôveryhodnosti čestných vyhlásení, sťažovateľ namieta, že ak predložil viacero čestných vyhlásení, ktoré preukazovali dôležité skutočnosti, daňové orgány sa nimi mali zaoberať. Príbuzenský vzťah, resp. skutočnosť, že osoby neboli v pracovnom pomere k sťažovateľovi, nespôsobujú nedôveryhodnosť ich čestných vyhlásení.

Napokon k námietke hodnoty tovaru sťažovateľ uvádza, že v jeho prípade neboli splnené podmienky na postup podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní, pretože tovar nemal určenú hodnotu a nebolo možné ho za predmetnú cenu predať.

Sťažovateľ poukazuje na to, že „konanie na správnych orgánoch ako aj na súdoch trvalo viac ako 9 rokov. NS SR rozhodol v roku 2015 po 13 rokoch spor týkajúci sa dane z príjmov fyzických osôb za rok 2012.“. V tejto súvislosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho v petite sťažnosti označených práv rozsudkom najvyššieho súdu, tento rozsudok zrušil, vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, priznal mu finančné zadost'učinenie vo výške 20 000 € a nahradil mu trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

V súvislosti s tvrdením sťažovateľa o porušení jeho práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu v správnom súdnictve je podľa názoru ústavného súdu potrebné poukázať na špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy a v súlade s nimi aj rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, pretože najvyšší súd sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami o existencii predaja skladových zásob, dôveryhodnosti predložených čestných vyhlásení a o hodnote tovaru.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku uviedol: *«Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie o určení dane podľa pomôcok a postup predchádzajúci jeho vydaniu, to znamená, že i medze súdneho prieskumu, tak ako revízia uvedeného rozhodnutia v rámci odvolacieho daňového konania na základe riadneho opravného prostriedku (§ 48 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.), je obmedzený na prieskum dodržania*

zákonnych podmienok, na použite tohto spôsobu určenia dane a dodržanie postupu podľa § 44 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.

V tomto konaní je potrebné vychádzať aj zo záverov predchádzajúceho súdneho prieskumu zákonnosti dodatočného určenia daňovej povinnosti za kontrolované zdaňovacie obdobie, v rámci ktorého najvyšší súd, ako súd odvolací, na základe obsahu administratívneho spisu už raz zhodne so zisteniami žalovaného vyhodnotil zistený skutkový stav a taktiež dospel k záveru, že sporný predaj skladových zásob odberateľovi ██████████ žalovaný v súlade s § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. nepreukázal. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 5 Sžf/86/2009 zo dňa 18. 05. 2010 uviedol: „V danom prípade mal Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu pripojeného administratívneho spisového materiálu za preukázané, že žalobca skutočne riadne nepreukázal, a to spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti predaj skladových zásob v nákupnej hodnote 3.256.236,- Sk za cenu 200.000,- Sk, hoci v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní takúto povinnosť mal. Dôkazné bremeno znáša daňový subjekt totiž ku všetkým skutočnostiam, ktoré sám tvrdí. Pokiaľ žalobca tvrdí, že predmetné zásoby tovaru v hodnote 3.256.236,- Sk odpredal za cenu 200.000,- Sk, bolo jeho povinnosťou na výzvu správca dane preukázať, že predmetné skladové zásoby skutočne odpredal ██████████ za cenu 200.000,- Sk. Pokiaľ túto skutočnosť žalobca nepreukázal (v konaní bola osoba kupujúceho ██████████ spochybnená), správca dane správne neprihliadol na doklady, t. j. faktúru č. 01/02 zo dňa 26. 08. 2002 na sumu 100.000,- Sk plus DPH 23 % – 23.000,- Sk a faktúru č. 02/2002 zo dňa 30. 09. 2002 na sumu 100.000,- Sk plus DPH 23 % – 23.000,- Sk v zmysle § 29 ods. 9 zákona o správe daní.

Vzhľadom na vyššie uvedené, bol preto správca dane oprávnený použiť na určenie základu dane postup podľa § 29 ods. 5 zákona o správe daní a v prípade, že nedôjde k dohode o výške dane, bol daný postup podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní, a teda správca dane bol oprávnený pri určení daňovej povinnosti použiť pomôcky.“

Pre účely realizácie ďalšieho daňového konania bolo potrebné brať do úvahy vyššie uvedený právny záver najvyššieho súdu v kontexte so zisteným skutkovým stavom, t. j. vo vzťahu k spornému predaju skladových zásob odevov/oblečenia mať na zreteli skutočnosť, že faktúry vystavené žalobcom, č. 01/02 zo dňa 26. 08. 2002 a č. 02/2002 zo dňa 30. 09. 2002, zneli na neexistujúcu osobu a na tie už správca dane nemal prihliadať.

V predchádzajúcom daňovom konaní bola neexistencia odberateľa žalobcu, [REDAKOVANÉ], preukázaná.

V tomto ohľade preto bolo nadbytočné zo strany žalobcu i v ďalšom daňovom konaní zotrvať na tvrdení, že skladové zásoby predal práve odberateľovi [REDAKOVANÉ]. V tejto súvislosti nemožno prisvedčiť názoru žalobcu, že ak daňové orgány neprihliadnu na sporné daňové doklady z dôvodu ich znenia na neexistujúcu osobu, nemali by prihliadať okrem ceny zdaniteľného obchodu ani na skutočnosť, že k nejakému predaju tovaru došlo. Skutočnosť, že žalobca sa nejakým spôsobom zbavil skladových zásob vyplývala z účtovných dokladov a ako taká nebola sporná. Naopak, z vykonaného dokazovania bola spochybnená osoba odberateľa žalobcu a samozrejme ničím nepreukázaná opodstatnenosť neprimeraného zníženia predajnej ceny skladových zásob žalobcom. Preto mal žalobca zamerať predkladanie dôkazov na preukázanie opodstatnenia neprimerane vysokého zníženia predajnej ceny skladových zásob oproti ich nadobúdacej cene, a nie na ich predaj neexistujúcej osobe.

Najvyšší súd poznamenáva, že správca dane i žalovaný sa správne vysporiadali so žalobcom dodatočne predloženými čestnými vyhláseniami a správne ich z hľadiska ich dôkaznej sily a dôveryhodnosti vyhodnotili, keďže tieto dodatočne predložené dôkazy existenciu vyššie uvedeného odberateľa žalobcu nijako nepreukázali.

Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukázu a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvahe, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosť a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

Taktiež nemožno súhlasiť s odvolacím dôvodom žalobcu o nedostatočnom vysporiadaní sa zo strany krajského súdu s namietaným nesplnením podmienky na určenie dane podľa pomôcok. Prvostupňový súd pri vyhodnotení postupu predchádzajúceho zahájeniu určenia dane podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/992 Zb. bral do úvahy výzvu

zaslanú žalobcovi správcom dane, na predloženie dôkazov na podporu jeho tvrdení o spôsobe scudzenia predmetných skladových zásob ako i výzvu na vyjadrenie sa k návrhu správcu dane na určenie predmetnej dane dohodou podľa § 29 ods. 5 citovaného zákona. Krajský súd konštatoval, že žalobca túto možnosť v stanovenej lehote neakceptoval, pričom zároveň vyhodnotil, že žalobcovi bola správcom dane poskytnutá dostatočne dlhá, desaťdňová lehota, v súlade s § 13 zákona č. 511/1992 Zb. Avšak žalobca v stanovenej lehote na list nereagoval a túto nechal márne uplynúť, pričom až na základe mu doručeného oznámenia o pristúpení k postupu určenia dane podľa pomôcok, žalobca doručil správcovi dane žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty a zároveň vyslovil súhlas s návrhom správcu dane určiť daň dohodou. Správca dane rozhodnutím č. 801/320/6447/11/Nev žalobcovi nevyhovел, pretože žalobca nepreukázal existenciu dôležitých dôvodov na predĺženie lehoty.

Vo vzťahu k vyhodnoteniu postupu správcu dane krajským súdom vo veci rozhodnutia nevyhovieť žiadosti žalobcu na odpustenie zmeškanej lehoty na vyjadrenie sa k návrhu na určenie dane dohodou, odvolací súd konštatuje, že hoci je argumentácia prvostupňového súdu terminologicky nepresná, v zásade na posúdení správnosti postupu správcu dane nič nemení.

S prihliadnutím na ustanovenie § 13b ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. stále ide o predĺženie lehoty, keďže odpustiť zmeškanie lehoty možno v prípade, ak už uplynula pôvodná lehota, čo sa v preskúmvanom prípade aj stalo. Z povahy inštitútu odpustenia zmeškanej lehoty (§ 13b ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.) vyplýva, že účastník daňového konania v podstate má predĺženú lehotu na vykonanie úkonu, na ktorý bol správcom dane s uložením pôvodnej lehoty vyzvaný, pretože s podaním žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, musí žiadateľ v intenciách citovaného ustanovenia v lehote na podanie takejto žiadosti aj predmetný úkon urobiť. Avšak uvedené zákonom požadované skutkové okolnosti, t. j. podanie žiadosti najneskôr do 30 dní odo dňa, keď odpadli dôvody zmeškania pôvodnej lehoty, ako i v tej istej lehote vykonanie zmeškaného úkonu účastníkom, nie sú jedinou podmienkou na vyhovie takejto žiadosti. Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že spolu s týmito dvoma podmienkami musí byť kumulatívne splnená aj tretia zákonná podmienka a síce, že účastník nemohol zmeškaný úkon vykonať v stanovenej lehote z dôležitých dôvodov, príp. sa dôležité dôvody odpustenia zmeškanej lehoty vzťahujú

na osobitné okolnosti prípadu s prihliadnutím na daňovú disciplínu daňového subjektu a úroveň jeho spolupráce so správcom dane. Tak ako na predĺženie lehoty určenej správcom dane na vykonanie uloženého úkonu, podľa § 13a zákona č. 511/1992 Zb., nie je právny nárok, tak isto nie je právny nárok ani na vyhovenie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty podľa § 13b ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. Je na správcovi dane, ako posúdi splnenie podmienok na vyhovenie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, a to vrátane posúdenia dôležitosti dôvodov, pre ktoré by bolo možné takejto žiadosti vyhovieť.

V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd poznamenáva, že z administratívneho spisu nevyplýva, že by žalobca zákonným spôsobom napadol rozhodnutie správcu dane o nevyhovení jeho žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na vyjadrenie sa k návrhu na uzavretie dohody o určení predmetnej dane.

Žalobca deklaroval predaj skladových zásob, pôvodne nadobudnutých za cenu 3 256 236,- Sk, faktúrami vystavenými žalobcom pod č. 01/02 zo dňa 26. 08. 2002 a č. 02/2002 zo dňa 30.09.2002, pričom zneli preukázateľne na neexistujúcu osobu. To znamená, že žalobca nevedol riadne účtovníctvo spôsobom reálne odrážajúcim skutočnosť, resp. reálne daňové obchody a účtovné prípady, čo možno charakterizovať ako úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali zákonu o účtovníctve a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane. Preto bolo na správcovi dane, aby postupom podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. určil daň podľa pomôcok, vychádzajúc z dokladov predložených žalobcom a dokladov, ktoré mal správca dane k dispozícii, a nie vykonávať dokazovanie dovtedy, kým sa nepreukážu tvrdenia žalobcu. Je pravdou, že pri určení dane podľa pomôcok si môže správca dane zaobstarať dôkazy aj sám, ale tým nie je vylúčená aktivita zainteresovaného daňového subjektu. Tento v závislosti na okolnostiach súvisiacich s preukazovaním jeho tvrdení má i naďalej aktívne postavenie a môže prispieť predkladaním dôkazov k presnejšiemu určeniu daňovej povinnosti podľa pomôcok. Keďže nebolo preukázané, že osoba, na ktorú zneli sporné faktúry, existuje, bolo v záujme žalobcu predkladať také dôkazy, ktoré by podporili jeho tvrdenie o vysokom znížení predajnej ceny skladových zásob. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v tomto ohľade sa daňové orgány oboch stupňov s argumentáciou žalobcu vysporiadali a je možné vyhodnotenie zisteného skutkového stavu v podstate akceptovať. Toto zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia, závery daňových orgánov vychádzajú

zo vzájomných súvislostí dosiaľ zisteného skutkového stavu a účtovnej evidencie žalobcu, vrátane predchádzajúcich zdaniteľných období.

Preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že správca dane pri určení dane podľa pomôcok nedodrжал postup podľa § 44 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., neberúc pri vyhodnotení žalobcom predložených dôkazov do úvahy okolnosti, z ktorých vyplývajú výhody pre žalobcu, i keď ním neboli v konaní uplatnené.

Naopak, z napadnutých rozhodnutí vyplýva, že správca dane pri určovaní daňovej povinnosti bol oprávnený použiť a aj použil pomôcky, ktoré mal k dispozícii. V prospech žalobcu použil hodnotu zásob v nadobúdacích cenách, pri predaji nekalkuloval so žiadnym ziskom, nevychádzal z marže dosiahnutej žalobcom v predchádzajúcich zdaňovacích obdobiach. Daňovú povinnosť žalovaný určil tak, aby bola dosiahnutá daňová neutralita stanoveného príjmu s predchádzajúcimi zdaňovacími obdobiami, kedy bol nákup zásob v obstarávacej cene účtovaný v daňových výdavkoch. Z protokolu o určení dane a napadnutého platobného výmeru vyplýva, že správca dane v súlade s § 44 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. uplatnil nezdaniteľné časti dane vo výške 67 560,- Sk a pri výpočte daňovej povinnosti použil iba nadobúdaciú cenu tovaru, ktorú nezvyšoval o žiadnu maržu, t. j. o zvýšenie ceny tovaru oproti jeho nadobúdacej cene – za účelom dosiahnutia zisku, čo je mimochodom hlavným cieľom podnikania.

Odvolaací súd dospel k záveru, že so všetkými relevantnými námietkami žalobcu vo vzťahu k určení dane podľa pomôcok sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí, ako aj krajský súd v odôvodnení rozsudku, dostatočne vysporiadali.

Zároveň odvolací súd konštatuje, že v preskúmvanej veci, i s prihliadnutím na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf/86/2009 zo dňa 18. 05. 2010, boli splnené zákonné podmienky na postup podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., pričom správca dane predmetnú daň určil podľa pomôcok v súlade s ustanovením § 44 ods. 3 citovaného zákona, berúc do úvahy i skutočnosti svedčiace v prospech žalobcu.»

Ústavný súd konštatuje, že citované závery najvyššieho súdu nevykazujú žiadne znaky arbitrárnosti či svojvôle. Ako už bolo naznačené, úlohou všeobecného súdu v tomto konaní v rámci správneho súdnictva bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu

orgánu verejnej správy, teda, či tento orgán pri riešení konkrétnych otázok sťažovateľovho prípadu rešpektoval príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy a v súlade s nimi aj rozhodol.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu, resp. že by sťažovateľom prezentovaná právna úvaha bola spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu a mohla mať za následok porušenie sťažovateľom označených práv.

Ústavný súd nad rámec uvedeného konštatuje, že argumentácia sťažovateľa je len opakovaním jeho predchádzajúcej argumentácie pred správnymi orgánmi a krajským a najvyšším súdom a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto časť sťažnosti odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Pokiaľ ide o časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Sžf 42/2014, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti

podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola sťažnosť podľa čl. 127 ústavy na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v sťažovateľovej veci bolo právoplatne rozhodnuté napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorého skutkové a právne závery pred ústavným súdom v skutočnosti aj namieta (7. apríla 2015), a teda jeho sťažnosť podľa čl. 127 ústavy bola podaná v čase, keď najvyšší súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu v sťažnosti označených práv jeho postupom nemohlo dochádzať. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne pozri IV. ÚS 189/2013, III. ÚS 350/2017).

Z dôvodu, že sťažnosť sťažovateľa bola ako celok pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože

rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v danom prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017